

Hasłem przewodnim projektu jest „Kształtowanie” – rozumiane jako **nadawanie formy i kierunku** zarówno przestrzeni Kampusu Głównego Uniwersytetu Warszawskiego, jak i społeczności akademickiej, jednostce oraz przyszłości. Koncepcja zakłada, że odpowiednio ukształtowane otoczenie kampusu kształtuje człowieka, wspierając jego rozwój intelektualny i społeczny, kształtuje wspólnotę, tworząc miejsca integracji i dialogu; wreszcie kształtuje przyszłość, łącząc poszanowanie dziedzictwa z nowoczesnymi, zrównoważonymi rozwiązaniami. Projekt konsekwentnie realizuje tę ideę w każdym aspekcie – od projektu zagospodarowania, przez dobór materiałów i detalu, po kwestie ekologii i dostępności. Powstaje czytelna, spójna wizja otwartego kampusu: zakorzenionego w historii, otwartego na współczesność i zaprojektowanego z myślą o przyszłości.

Kształtowanie w czasie

Układ urbanistyczny Kampusu Głównego Uniwersytetu Warszawskiego kształtował się etapami – od XVIII-wiecznego założenia rezydencjonalnego, przez XIX-wieczne przekształcenia w kierunku funkcji edukacyjnych, aż po współczesną formę zespołu budynków kampusu uniwersyteckiego. Centralnym punktem kompozycji jest Pałac Kazimierzowski i jego oś widokowa, na której oparto główny rytm kampusu. Układ dziedzińców, osi i przejść pieszych ma cechy klasycystyczne – wyraźny podział przestrzeni, linearny porządek i powściągliwa monumentalność. Nie jest jednak ogrodem formalnym – geometryczny szkielet uzupełniono swobodniejszymi nasadzeniami i naturalistyczną zielenią parkową, która łągodzi układ i wprowadza miękkość kompozycyjną. Ograniczona przestrzennie działka, zabudowana gęstą tkanką miejską, wymusiła adaptacyjny, elastyczny rozwój.

Z drugiej strony, przestrzeń kampusu nosi ślady ogrodów o charakterze naturalistycznym: nieregularne ścieżki, swobodne grupy drzew i brak ostrej osi ogrodowej sugerują wpływy ogrodu angielskiego, jednak bez jego krajobrazowej skali czy romantycznej dramaturgii. Mamy tu raczej do czynienia z przestrzenią hybrydową – miejskim ogrodem akademickim, który łączy cechy ogrodu reprezentacyjnego z użytkowym charakterem dziedzińców i traktów pieszych.

Obecny stan kampusu to efekt kolejnych interwencji i adaptacji – nie jest to jednolita kompozycja projektowa, lecz złożona struktura

powstała w wyniku warstwowania różnych epok i potrzeb. Przestrzeń jest czytelna, ale niejednoznaczna stylistycznie; raczej pragmatyczna niż monumentalna, raczej przekształcana niż projektowana od podstaw.

Koncepcja projektowa respektuje ten charakter. Nie wprowadza nowej dominanty ani nie rekonstruuje historycznych form – zamiast tego wzmacnia istniejące relacje przestrzenne: porządkuje główne osie, scala rozproszone wnętrza, wzmacnia ciągi piesze i dopełnia zielenią to, co dotąd było rozbite i przypadkowe. **Projektowana interwencja traktuje kampus nie jako kompozycję do odtworzenia, lecz jako strukturę do dalszego kształtowania – z szacunkiem dla historii, ale bez naiwnej rekonstrukcji.** Zachowana zostaje idea przestrzeni akademickiej jako środowiska formującego – dynamicznego, otwartego, osadzonego w tradycji, ale reagującego na potrzeby współczesności.

Przestrzeń wspólna

Projekt kampusu zakłada stworzenie różnorodnych, wielowarstwowych przestrzeni wspólnych, które sprzyjają zarówno odpoczynkowi, jak i integracji społecznej oraz wydarzeniom kulturalnym. Przestrzenie te są ukształtowane na trzech poziomach skali: publicznym, półpublicznym i kameralnym, odpowiadając na zróżnicowane potrzeby użytkowników i umożliwiając wybór odpowiedniego miejsca w zależności od

aktualnych potrzeb.

Największe, publiczne przestrzenie pełnią funkcję reprezentacyjną, społeczną i integrującą społeczność akademicką z mieszkańcami miasta i turystami. Kluczowymi przykładami są:

Centralny Plac Uniwersytecki, dziedziniec przed dawnym budynkiem BUW, Park przy Szkole Głównej oraz Plac Botaniczny. Są one nie tylko miejscami codziennych spotkań studentów, lecz także wizytówką Uniwersytetu Warszawskiego, odwiedzana przez turystów i gości zewnętrznych.

Centralny Plac Uniwersytecki

Centralny Plac Uniwersytecki, dotychczas pełniący funkcję parkingu, został przekształcony w reprezentacyjne miejsce spotkań z intensywną zielenią i minimalistycznym pawilonem parkowym, wpisany w geometryczną kompozycję kampusu. Jego nowa forma, zmniejszona względem obecnej, harmonijnie wpisuje się w historyczny układ kampusu, a wysoka zieleń odtwarza rytm dawnej drogi dojazdowej, tworząc atrakcyjne wejście na teren uniwersytetu. Aleja drzew od bramy przy Krakowskim Przedmieściu stopniowo rozszerza się, prowadząc wzrok ku centralnej przestrzeni publicznej i podkreślając jej ważny charakter.

Plac pełni rolę centralnego punktu orientacyjnego, z którego można wygodnie dotrzeć do wszystkich kluczowych miejsc kampusu. Projektowane ciągi piesze zapewniają płynne i intuicyjne powiązania z przestrzenią nowego Górnego Dziedzińca, wzmacniając spójność funkcjonalną i zapewniając wygodne, dostępne dojścia, dostosowane do naturalnych spadków terenu i potrzeb osób z ograniczoną mobilnością.

Przestrzeń placu została zaprojektowana jako elastyczna i adaptowalna, aby sprostać różnym scenariuszom użytkowania – od codziennego relaksu po duże wydarzenia, takie jak koncerty, uroczystości, strefy kibica czy juwenalia. Elastyczność zapewniają mobilne meble chowane do pawilonu oraz infrastruktura techniczna: przyłącza prądu i oświetlenie pozwalające na organizację wydarzeń po zmroku.

Integralnym elementem placu jest pawilon, subtelny i starannie zorientowany, wpisujący się w ortogonalny układ zabudowy kampusu. Służy jako zaplecze dla wydarzeń plenerowych, miejsce przechowywania mebli i sprzętu technicznego.

Na osi pawilonu, tuż przed jego przeszkleniem, zaprojektowano płytką, nieregularną sadzawkę o naturalnym charakterze. Jej forma przypomina rozlaną taflę wody – pozbawiona wyraźnych krawędzi, z delikatnie wyprofilowanym brzegiem, który pozwala swobodnie podejść do lustra wody i płynnie łączy je z posadzką placu. Lustrzana

powierzchnia wzbogaca mikroklimat, odbija sylwetki drzew oraz architekturę pawilonu, a nocą – punktowe oświetlenie, wzmacniając atmosferę miejsca.

Kompozycję Centralnego Placu Uniwersyteckiego wzmacniają także istniejące maszty flagowe, ujęte w uporządkowany rytm, otoczone zielenią, podkreślające prestiżowy i ceremonialny charakter przestrzeni.

Całość tworzy przestrzeń o wysokich walorach estetycznych, funkcjonalnych i społecznych – wizytówkę Uniwersytetu Warszawskiego, elastyczną i otwartą na potrzeby społeczności akademickiej i miejskiej.

Dziedziniec przed dawnym budynkiem BUW

Tuż za Centralnym Placem Uniwersyteckim główna oś kampusu otwiera się na dziedziniec dawnej Biblioteki Uniwersyteckiej – historyczne serce całego założenia. W jego centrum zaprojektowano „fontannę-siedzisko”: podłużną nieckę o zróżnicowanej głębokości. Kaskadowe dno stwarza dogodne warunki dla roślin wodnych, takich jak grzybieńczyk, grzybień i osoka aloesowata, a łagodnie wyprofilowany brzeg pełni jednocześnie funkcję wygodnego siedziska.

Naprzeciw lustra wody, na osi widokowej, biegnie ciągła, drewniana ławka z oparciem, pozwalająca obserwować dziedziniec i Pałac Kazimierzowski. Całość otacza elegancka nawierzchnia z kamiennych płyt, która kontynuuje rysunek posadzki przed pałacem i odtwarza dawny obrys dziedzińca, symbolicznie przywracając temu miejscu należną rangę oraz wzmacniając symetrię całego kampusu.

Przestrzeń jest w pełni dostępna – poziom terenu wyrównano dwiema pochylniami o nachyleniu 5 %, dzięki czemu powstało płynne, bezstopniowe przejście pomiędzy kolejnymi wnętrzami urbanistycznymi. Subtelne detale, takie jak ukryte przelewy wody, dyskretnie wkomponowane oświetlenie i monitoring, dopełniają kompozycji, czyniąc dziedziniec przyjaznym miejscem spotkań, krótkiej refleksji i codziennego wypoczynku.

Park przy Szkole Głównej / Ogród Rzeźby

Park przy Szkole Głównej to obszerna, naturalistyczna przestrzeń o zmiennym i dynamicznym układzie zieleni.

Dominują w niej rośliny cieniożośne: paprocie, turzyce, bluszcze, barwinki, a także starannie dobrane gatunki runa charakterystyczne dla polskiego lasu mieszanego (grądu), takie jak

zawilec gajowy, kopytnik pospolity, miodunka ćma i przylaszczka pospolita.

Taka kompozycja wzmacnia bioróżnorodność, wspiera naturalną retencję wody i lepiej wpisuje się w lokalny kontekst przyrodniczy Warszawy, zwiększając odporność ekosystemu kampusu.

W parku zaprojektowano swobodne ścieżki z licznymi ławkami i stolikami, sprzyjające wyciszeniu i pracy indywidualnej. Centralnym punktem jest okrągły plac z półokrągłą ławką-podium, skierowany na rzeźbę Uranii. Jego geometria umożliwia siedzenie, leżenie, a także organizowanie zajęć grupowych czy spotkań w cieniu drzew.

Na trasie krętych alejek przewidziano dyskretną ekspozycję rzeźb powstających w ramach stałej współpracy Uniwersytetu Warszawskiego z Akademią Sztuk Pięknych. Co roku do parku trafiają nowe prace studentów i pedagogów ASP, instalowane tak, aby naturalnie wpisywać się w strukturę zieleni. Kolejne edycje zastępują lub uzupełniają istniejące realizacje, tworząc zmienny „ciąg działań artystycznych”, który zachęca odwiedzających do wielokrotnych powrotów.

Plac Botaniczny

Plac Botaniczny znajduje się na tyłach Pałacu Kazimierzowskiego, przy krawędzi Skarpy Warszawskiej.

To bardziej ukryta, intymna przestrzeń o kameralnym charakterze, wyposażona w platformy widokowe i przystanki na trasie spacerowej. Jego kompozycja inspirowana jest dawnym ogrodem botanicznym i dziką przyrodą – stanowi przykład „aranżowanej dzikości”, w której człowiek jest gościem.

Herbarium

Herbarium to ogród na dziedzińcu dawnego szpitala św. Rocha, wykorzystywany do organizacji wydarzeń studenckich.

Intencją projektu jest subtelne uzupełnienie istniejącej zieleni o gatunki ziół, nawiązujące do leczniczej historii miejsca. Otwartość i funkcjonalność przestrzeni pozostają niezmienione, nie wymagając znaczących interwencji projektowych.

Foyer przed Auditorium Maximum

Plac działa jak wielkoskalowe foyer pod gotym niebem. Jego jednolita nawierzchnia z płyt lastryko i monumentalna fasada Audimaxu tworzą elegancką oprawę dla wydarzeń, a wbudowane punkty zasilania i linowe oświetlenie pozwalają szybko montować ekspozycje. Przestrzeń jest przeznaczona zwłaszcza na dłużej trwające

wystawy projektów badawczych, prezentacje grantów, instalacje świetlne czy cykle debat publicznych, które mogą funkcjonować przez kilka tygodni bez konieczności dodatkowej zabudowy. Dzięki temu foyer pozostaje na co dzień otwartą, reprezentacyjną esplanadą, a w razie potrzeby staje się żywą platformą wymiany idei, podkreślając akademicki charakter kampusu.

Przestrzenie półpubliczne

Półpubliczne przestrzenie wspólne rozlokowane są wzdłuż głównych ciągów pieszych kampusu.

Tworzą atrakcyjne i wygodne miejsca odpoczynku oraz spontanicznych interakcji.

Wyposażone w ławki i zielen, stanowią naturalne punkty spotkań i relaksu pomiędzy zajęciami.

Kameralne mikrop przestrzenie

Najmniejsze, kameralne zakątki znajdują się przy drogach i ścieżkach pieszych.

Otoczone bujną, naturalistyczną roślinnością, oferują intymne miejsca do wyciszenia, refleksji lub indywidualnej pracy w komfortowych warunkach. Wyposażone są w półokrągłe ławki integracyjne oraz mobilne krzesła, które użytkownicy mogą swobodnie zestawiać w wybrane układy.

Dzięki tak przemyślanemu, wielowarstwowemu projektowi, kampus Uniwersytetu Warszawskiego tętni życiem przez cały dzień, stając się żywym, dynamicznym i przyjaznym środowiskiem.

Sprzyja codziennym interakcjom, integracji społeczności akademickiej, podkreśla wyjątkowy charakter miejsca i pozostaje otwarty na zmieniające się potrzeby użytkowników.

Pawilon parkowy

Integralną częścią koncepcji jest minimalistyczny, parterowy pawilon parkowy o funkcji kiosku, wpisany w prostokątny rzut zgodny z geometrią istniejącej zabudowy kampusu. Pawilon zamyka Plac Centralny przed budynkiem BUW, harmonizując z historycznym kontekstem dzięki jasnej kolorystyce i prefabrykatom betonowym z widocznym kruszywem. Obiekt jest przeszklony, a od strony placu poprzedza go zacięte obejście, pełniące rolę miejsca odpoczynku oraz punktu orientacyjnego i zbornego dla użytkowników kampusu.

Aby w pełni wykorzystać miejscotwórczy potencjał pawilonu, rozszerzono jego funkcję o kawiarnię z ogólnodostępną toaletą dostosowaną do potrzeb osób z niepełnosprawnościami i rodzin z dziećmi. Zaprojektowano także rozbudowaną część zaplecza z dodatkowym wejściem od strony północnej, umożliwiającą magazynowanie np.

krzesel i sprzętu sezonowego. Budynek spełnia współczesne wymogi energooszczędności – posiada zielony dach z rozchodników, szyby o podwyższonej izolacyjności cieplnej oraz zadaszenia od południowej i zachodniej strony chroniące przed przegrzewaniem.

Mała architektura

W ramach koncepcji zaprojektowano również system małej architektury, obejmujący ławki, kosze, stojaki rowerowe, słupki oświetleniowe, poidelka i tyflograficzne mapy. Elementy te, wykonane z wysokiej jakości materiałów, utrzymane są w jednolitym minimalistycznym stylu, który nie konkuruje z zabytkowym otoczeniem. Wszystkie meble i urządzenia zostały rozmieszczone z umiarem, tak aby podnieść funkcjonalność przestrzeni, nie przytłaczając jej.

Ławki zaprojektowano w różnych wariantach: wolno stojące, wbudowane w murki oporowe lub niskie ogrodzenia. Dodatkowo przewidziano duże meble integracyjne – półokrągłe ławki, które można łączyć w pełne okręgi, oraz ławkę-trybunę umieszczoną w Parku przy Szkole Głównej. Zrezygnowano z projektowania niestandardowych krzesel na rzecz modeli dostępnych na rynku, polakierowanych na kolory Uniwersytetu (czarny i ciemnoniebieski).

Wszystkie meble zostały zaprojektowane zgodnie z zasadami projektowania uniwersalnego: posiadają oparcia i podłokietniki ułatwiające wstawanie, a obok przewidziano miejsca na wózki inwalidzkie i dziecięce. Takie podejście zapewnia wygodę i dostępność niezależnie od wieku czy sprawności użytkowników.

Kosze na śmieci, stojaki rowerowe z malowaną

proszkowaną stalą nierdzewną, poidelka oraz mapy tyflograficzne stanowią spójny wizualnie zestaw, który porządkuje przestrzeń kampusu.

Pomnik Studenta

Integralnym elementem tożsamości kampusu są zwyczajne akademickie i nieformalne rytuały, które tworzą jego unikalny charakter. Jednym z nich jest tradycja dotykania pomnika Studenta przed egzaminem, uznawana za przynoszącą szczęście. W związku z przeprojektowaniem placu przed dawnym budynkiem BUW konieczne było przeniesienie rzeźby. Nowa lokalizacja – na Centralnym Placu Uniwersyteckim, w osi widokowej prowadzącej ku Krakowskiemu Przedmieściu i w sąsiedztwie pawilonu parkowego – zapewnia pomnikowi lepszą ekspozycję, a jednocześnie pozostaje bliska pierwotnemu usytuowaniu. W ten sposób tradycja zostaje nie tylko zachowana, lecz także wzmocniona poprzez bardziej reprezentacyjne i dostępne miejsce, podkreślające symboliczne znaczenie rzeźby w życiu społeczności akademickiej.

Oświetlenie

System oświetlenia kampusu zaprojektowano tak, aby połączyć historyczną stylistykę z nowoczesną efektywnością. Główne trakty oświetlają stylizowane latarnie emitujące ciepłe światło, budujące kameralny klimat. W strefach zielonych zastosowano subtelne, niskie oświetlenie parkowe i oprawy najazdowe w nawierzchniach, wskazujące drogę po zmroku bez zakłócania zabytkowego charakteru. Kluczowe obiekty i przestrzenie podkreślono światłem akcentującym – reflektory w posadzce doświetlają elewacje zabytków i wybrane drzewa, poprawiając walory estetyczne i poczucie bezpieczeństwa. Całość oparto na energooszczędnych oprawach LED z czujnikami zmierzchu i ściemniaczami, co ogranicza zużycie energii i zanieczyszczenie światłem.

Dzięki tak kompleksowemu i starannie zaplanowanemu zestawowi rozwiązań, pawilon parkowy, meble miejskie, mała architektura i system oświetlenia wspierają wizję kampusu jako miejsca przyjaznego, funkcjonalnego i dostępnego dla wszystkich użytkowników, podkreślając jednocześnie jego unikatowy charakter i historyczne dziedzictwo.

Informacja wizualna

System informacji wizualnej zaprojektowany dla Kampusu Głównego UW jest integralnym elementem projektu, który porządkuje przestrzeń, wspiera orientację użytkowników i wzbogaca kampus o dodatkową warstwę narracyjną – edukacyjną i estetyczną. Jego rola wykracza poza czysto praktyczną funkcję nawigacyjną, stając się elementem budującym tożsamość miejsca i podkreślającym jego historię, przyrodę i współczesne życie akademickie.

System oparty jest na prostych, minimalistycznych formach, które nie konkurują z zabytkową tkanką kampusu, a jednocześnie eliminują nadmiar przypadkowych, chaotycznych elementów infrastruktury. Jego założenia wynikają z analizy lokalnych potrzeb i obserwacji użytkowników, dlatego całość zaplanowano tak, by była uniwersalna, z możliwością rozszerzenia na budynki i przestrzenie poza ścisłym obszarem Kampusu Głównego.

Podstawą systemu są różne rodzaje tablic i oznaczeń, dostosowane do kontekstu i lokalizacji. Tablice kierunkowe, montowane na wysokości 120 cm, umieszczone są przy skrzyżowaniach. Ich minimalistyczna forma i przejrzysta typografia wspierają intuicyjną nawigację, nie zastaniają widoków ani elewacji, a dzięki przemyślanej wysokości pozostają czytelne dla wszystkich użytkowników. Tablice informacyjne umieszczone przy obiektach historycznych i przyrodniczych prezentują treści edukacyjne i opisy kontekstowe, wzmacniając warstwę narracyjną kampusu. Na Skarpie Warszawskiej zaprojektowano specjalne tablice zintegrowane z balustradą, które prezentują panoramę miasta z opisami. Tablice budynków zawierają numer, nazwę i funkcję danego obiektu, wspierając orientację i komunikując przeznaczenie. Ważnym elementem systemu są przystanki na ścieżkach tematycznych. Oznaczone są prefabrykowanymi płytami z barwionego betonu, wkomponowanymi w nawierzchnię ścieżek. Płyty ozdobiono abstrakcyjną grafiką wykonaną w technice lastryko oraz wytrawionymi napisami i kodami QR. Dwie ścieżki tematyczne – historyczna i przyrodnicza – tworzą spójną narrację kampusu. Ścieżka historyczna prowadzi użytkowników przez zabytkowe gmachy, dziedzińce, miejsca pamięci oraz lokalizacje związane z wybitnymi osobistościami UW, natomiast ścieżka przyrodnicza ukazuje najcenniejsze tereny zielone, w tym promenadę na koronie Skarpy Warszawskiej, eksponując walory krajobrazowe i ekosystemowe. Przy głównych wejściach na teren kampusu umieszczono trójwymiarowe mapy tyflograficzne

drukowane w technologii 3D, z wypukłymi elementami i opisami w alfabecie Braille’a, które wspierają orientację osób niewidomych i słabowidzących. Zastosowanie druku 3D pozwala znacząco obniżyć koszty produkcji i łatwo aktualizować projekt w przyszłości.

Projektowanie systemu informacji wizualnej oparto na zasadach dostępności i uniwersalności. Tablice informacyjne wyposażono w teksty w alfabecie Braille’a oraz zaprojektowano z dużym kontrastem zarówno względem otoczenia, jak i między tłem a tekstem. Zastosowano krój pisma Atkinson Hyperlegible, którego unikalne, wyraźne litery i cyfry zwiększają czytelność i ułatwiają korzystanie z systemu osobom z różnymi ograniczeniami wzroku.

Całość systemu spaja się z resztą założenia kampusu – jego minimalistyczny język graficzny zapewnia wysoką czytelność, estetyczną integralność z otoczeniem i możliwość stopniowego wdrażania w kolejnych etapach, w zgodzie z ideą kształtowania przestrzeni kampusu jako środowiska dynamicznego, otwartego i dostępnego dla wszystkich.

Komunikacja

Projekt komunikacji na Kampusie Głównym Uniwersytetu Warszawskiego porządkuje układ pieszy, rowerowy i samochodowy, kładąc nacisk na bezpieczeństwo, czytelność i wysoki komfort użytkownika przy zachowaniu historycznego charakteru miejsca.

Wejścia na kampus od Krakowskiego Przedmieścia i ul. Oboźnej zachowują swoją rangę głównych punktów dostępowych. Zostały one podkreślone poprzez uporządkowaną zieleń, wyraźne osie urbanistyczne i szerokie, wygodne dojścia. Pomiędzy nimi wzmocniono główne ciągi piesze i uzupełniono je gęstą siatką alejek, które zapewniają dostęp do wszystkich budynków i przestrzeni kampusu. Dodatkowo nowe wejście od ul. Gęstej łączy kampus z Powiślem i bulwarami wiślanymi. Brama ta domyka oś wschód–zachód i prowadzi wprost na zieloną promenadę oraz centralną część kampusu, czyniąc z niej realny element kompozycji urbanistycznej i skracając dojście od strony bulwarów.

Komunikacja rowerowa

Na terenie kampusu zaplanowano spójną, czytelną sieć tras rowerowych, poprowadzonych równolegle do ciągów pieszych w obrębie strefy uspokojonego ruchu. Rowerzyści mogą dzięki temu poruszać się bezpiecznie i płynnie po całym założeniu, bez konieczności włączania się w ruch samochodowy. Przy kluczowych wejściach do budynków, a także w pobliżu placów i przestrzeni rekreacyjnych rozmieszczono łącznie 150 stojaków w formie odwróconej litery „U”, co przekłada się na 300 miejsc postojowych. Taki model pozwala oprzeć rower oraz przypiąć go za ramę i koło, niezależnie od geometrii jednoślada, a trwałe kotwienie w gruncie znacząco utrudnia kradzież. Stojaki, wykonane z galwanizowanej stali malowanej proszkowo w neutralnym kolorze, zostały dyskretnie wkomponowane w otoczenie – towarzyszą szpalerom drzew, pergolom lub niskiej zieleni, co ogranicza ich wizualną dominację. Jednocześnie zaprojektowano oświetlenie punktowe i system monitoringu CCTV w newralgicznych lokalizacjach, aby zwiększyć poczucie bezpieczeństwa użytkowników także po zmroku.

Komunikacja samochodowa

W zakresie komunikacji samochodowej projekt zakłada ograniczenie jej do niezbędnego minimum, uporządkowanie ruchu i zwiększenie bezpieczeństwa. Obecne wejście od Krakowskiego Przedmieścia pozostaje głównie ceremonialne i reprezentacyjne, a przez intensywny ruch turystyczny i zamykanie ulicy jest mało funkcjonalne dla samochodów. z kolei istniejący wjazd od ul. Oboźnej, choć wygodny dla pieszych, jest niebezpieczny dla rowerzystów i kierowców ze względu na znaczny spadek i ostry łuk, co powoduje kolizje z ruchem pieszym.

Dlatego zaproponowano nowy wjazd od

ul. Oboźnej, zlokalizowany między Budynkiem Kupców (ALA) a Klubem Harenda (przy Krakowskim Przedmieściu 4). Prowadzi on bezpośrednio do przestrzeni przed Szkołą Główną (AJA), pozwalając na łagodny, czytelny prawoskręt i eliminując kolizje z pieszymi. Dzięki temu poprawia się logistyka, bezpieczeństwo i komfort użytkownika.

Wjazd mógłby pełnić rolę głównego dojazdu technicznego, samochodowego i rowerowego, pozostając w tle pieszej struktury kampusu. Proponowany wjazd zlokalizowano tak, aby w największym możliwym stopniu zachować istniejący drzewostan. Priorytetem projektowym było zminimalizowanie ingerencji w zieleń – wycinka została ograniczona do absolutnego minimum. Jedno drzewo, które z przyczyn technicznych musi zostać usunięte, zostanie zrekompensowane nowymi nasadzeniami w miejscach niekolidujących z układem komunikacyjnym. Osiowe ustawienie wjazdu względem działki sąsiedniej dodatkowo pozwala zachować znajdujące się na niej miejsca postojowe oraz zaplecze techniczne.

Realizacja wymaga pozyskania służebności przejazdu przez działki nr 46/9, 46/10 i 46/11, obręb 50405, dzielnicy Śródmieście. Dodatkowo konieczna będzie przebudowa ogrodzenia, rampy dla osób niepełnosprawnych oraz zniwelowanie różnicy wysokości pomiędzy działkami (ok. 0,8-1,0m). Sugerowany wjazd został ujęty w koncepcji, jednak nie jest obligatoryjny dla zachowania ciągłości komunikacyjnej.

Układ miejsc postojowych został uporządkowany i znacząco ograniczony, szczególnie w przestrzeniach reprezentacyjnych, aby przywrócić im funkcję miejsc spotkań i odpoczynku. Pozostawiono możliwość parkowania wzdłuż bocznych uliczek, co zapewnia minimalną dostępność miejsc parkingowych bez dominowania nad przestrzenią publiczną. w kolejnych etapach przewidziano możliwość dalszej redukcji miejsc w miarę rozwoju alternatywnych rozwiązań, takich jak parking podziemny lub ograniczania osobowego ruchu samochodowego. Projekt zakłada stopniowe likwidowanie powierzchni parkingowych w sposób umożliwiający ich łatwe przekształcenie w tereny zielone – zarówno wzdłuż bocznych uliczek, jak i na parkingu przed Wydziałem Archeologii. Obecny parking przed tym wydziałem już został pomniejszony i obsadzony wysoką zielenią, co zmniejsza efekt wyspy ciepła, poprawia mikroklimat i włącza tę przestrzeń w zieloną strukturę kampusu.

Historyczne wnętrza kampusu dzięki tym działaniom stają się cichą, bezpieczną i w pełni dostępną strefą wolną od dominującego ruchu

samochodowego, przyjazną dla pieszych i rowerzystów, elastyczną i gotową na dalsze przekształcenia zgodne z ideą „kształtowania” — harmonijnego łączenia tradycji z nowoczesnością i zrównoważonym rozwojem.

Uwzględnienie spadków terenu

Projekt skutecznie radzi sobie z naturalnym spadkiem terenu w głównych ciągach komunikacyjnych, m.in. poprzez odpowiednie profilowanie alejek oraz stosowanie spadków zgodnych z warunkami technicznymi i zasadami projektowania uniwersalnego. Na osi wschód–zachód różnica wysokości wynosi ok. 5 metrów na długości ok. 250 metrów, co daje średni spadek ok. 2%. Dzięki przemyślanemu kształtowaniu niwelety, uzyskano płynne i komfortowe dojścia, dostępne dla wszystkich użytkowników, w tym osób z ograniczoną mobilnością, a także prowadzenia wody opadowej do niecek retencyjnych.

Dostępność

Projekt Kampusu Głównego Uniwersytetu Warszawskiego zapewnia pełną dostępność przestrzeni dla osób z niepełnosprawnościami, zgodnie z zasadami projektowania uniwersalnego. Każdy element koncepcji został zaplanowany tak, by umożliwić bezpieczne i wygodne korzystanie wszystkim użytkownikom – niezależnie od wieku, kondycji fizycznej czy stopnia sprawności. Wszystkie różnice poziomów zostały zniwelowane lub wyposażone w rampy, krawężniki obniżono do poziomu nawierzchni, a posadzki zaprojektowano jako równe i antypoślizgowe, aby ułatwić poruszanie się osobom z ograniczoną mobilnością. Na kluczowych ciągach pieszych zastosowano oznaczenia dotykowe, takie jak guzki ostrzegawcze, pasy prowadzące i inne faktury, które wspierają orientację osób niewidomych i niedowidzących. Przy głównych wejściach ustawiono dotykowe mapy tyflograficzne z wypukłymi elementami, planem kampusu i opisami w alfabecie Braille’a, wykonane w technologii druku 3D. System informacji wizualnej został dodatkowo wzbogacony o kody QR i tagi NFC, które umożliwiają odsłuchanie głosowych informacji o danym miejscu oraz otrzymanie wskazówek dojścia do wybranego celu za pomocą smartfona. Tablice informacyjne mają wyraźny kontrast między tłem a tekstem, zastosowano czytelną typografię Atkinson Hyperlegible, a wszystkie oznaczenia wykonano w sposób czytelny także dla osób z niepełnosprawnością poznawczą – dzięki klarownemu układowi minimalizującemu ryzyko dezorientacji.

Meble miejskie – ławki, siedziska i trybuny – zaprojektowano tak, aby były wygodne i dostępne: posiadają oparcia i podłokietniki ułatwiające wstawanie, a obok każdego zespołu siedzisk przewidziano przestrzeń dla wózka inwalidzkiego lub dziecięcego. Pawilon parkowy, pełniący funkcję kiosku i kawiarni, wyposażono w toaletę dostosowaną do potrzeb osób z niepełnosprawnościami oraz rodzin z dziećmi. Również jego wejścia, przejścia i tarasy są w pełni dostępne.

Dzięki tym działaniom kampus staje się miejscem w pełni otwartym, bezpiecznym i wygodnym dla wszystkich użytkowników, integrując zasady uniwersalnego projektowania z historycznym i nowoczesnym charakterem przestrzeni.

Posadzki i nawierzchnie

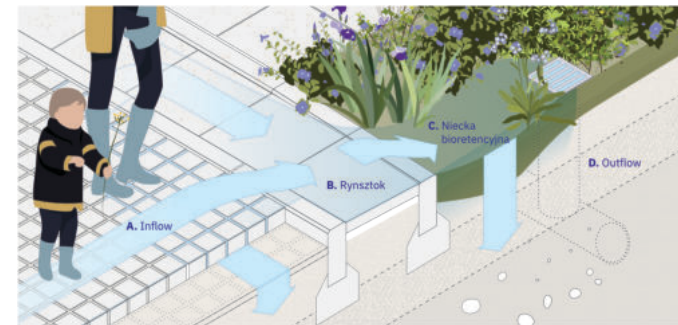
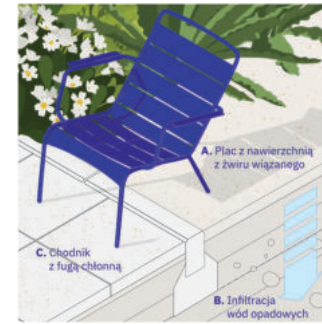
W doborze materiałów postawiono na wysoką jakość, trwałość oraz wrażliwość na historyczny charakter kampusu. Projekt całkowicie rezygnuje z asfaltu, zastępując go szlachetnymi nawierzchniami, które harmonijnie wpisują się w kontekst zabytkowej tkanki urbanistycznej. Każdy rodzaj nawierzchni został dostosowany do swojej funkcji, otoczenia i charakteru przestrzeni, dbając jednocześnie o estetykę, komfort użytkowania i zrównoważony rozwój.

Główne ciągi piesze i place pokryto dużymi płytami lastryko o eleganckiej, antypoślizgowej fakturze. Ich rytmiczny układ wprowadza porządek i reprezentacyjny charakter przestrzeni.

Charakterystycznym elementem dziedzińca przed dawnym Gmachem BUW jest nawierzchnia z płyt kamiennych, która kontynuuje istniejącą posadzkę przed Pałacem Kazimierzowskim i odwzorowuje historyczny obrys dziedzińca, obecnie niewidoczny. Zabieg ten podkreśla centralną oś symetrii kampusu i historyczne znaczenie drogi prowadzącej do Pałacu Kazimierzowskiego.

Nawierzchnie drogowe, przeznaczone dla ruchu samochodowego, wykonano z przepuszczalnej kostki brukowej, umożliwiającej infiltrację wody do gruntu. Takie rozwiązanie wspiera retencję wód opadowych i odpowiada na współczesne wyzwania związane z gospodarką wodną. Pod miejscami postojowymi przed Wydziałem Archeologii zastosowano nawierzchnię ażurową, która zmniejsza efekt wyspy ciepła, pozwala na przerastanie roślinności i lepiej komponuje się z zielonym otoczeniem.

W przestrzeniach półprywatnych, zlokalizowanych wśród zieleni, zastosowano nawierzchnie mineralne z naturalnych kruszyw (żwir wiązany). Ich porowata, miękka struktura sprzyja wchłanianiu

wód opadowych i nadaje przestrzeniom ciepły, ogrodowy charakter. Dzięki swojej fakturze i kolorystyce idealnie komponują się z bujną roślinnością i tworzą kameralny klimat tych miejsc. Koncepcja przewiduje również możliwość ponownego wykorzystania oryginalnych materiałów historycznych. Fragmenty dawnych nawierzchni, które mogą zostać odkryte podczas prac ziemnych, mogą być wkomponowane w posadzki półprywatnych placów, dodając przestrzeniom autentyczności, warstwy pamięci i podkreślając związek z historią miejsca.

Zielona infrastruktura

Zieleń kampusu jest istotnym elementem przestrzeni, organizuje jej strukturę, nadaje charakter miejscom i tworzy ramy dla życia społecznego oraz przyrodniczego. Zaprojektowana została tak, aby odpowiadać różnym funkcjom kampusu – od reprezentacyjnych po rekreacyjne i ekologiczne – oraz integrować wartości historyczne z nowoczesnym podejściem do projektowania krajobrazu.

W projekcie przyjęto zasadę projektowania zgodnego z warunkami siedliskowymi. Rośliny dobrano w taki sposób, aby tworzyły naturalne, rodzime zbiorowiska, o wysokiej odporności i trwałości. Dzięki temu nasadzenia dostosowują się do zmiennych czynników środowiskowych, nie wymagają intensywnej pielęgnacji ani dodatkowego nawadniania i sprzyjają obecności ptaków oraz owadów zapylających. Sama kompozycja przestrzenna pozostaje stabilna i atrakcyjna przez cały rok.

Wprowadzono gatunki charakterystyczne dla grądu wysokiego, takie jak zawilec gajowy, kopytnik, konwalia majowa, róża dzika, leszczyna pospolita, trzmielina pospolita i czeremcha zwyczajna, uzupełnione murawami wydepczyskowymi i łąkami świeżymi, które pełnią funkcję trawnika rekreacyjnego. Zaproponowano także roślinność ciepłolubną siedlisk świetlistej dąbrowy, obejmującą dzwonek rozpięchły, bodziszek czerwony, trzmielinę brodawkową, kruszynę pospolitą i głóg. Rabaty ozdobne utworzono z mieszanek roślin rodzimych i obcych, dostosowanych do lokalnych warunków, takich jak szatwia omszona, jeżówka purpurowa, aster nowobelgijski, kosaciec żółty, ligustr i budleja Dawida.

Dobór gatunkowy obejmuje również drzewa już występujące na terenie kampusu: klony, lipy, dęby, graby i wiązy, a także drzewa odpowiadające warunkom siedliskowym, w tym olchy i dęby błotne oraz gatunki szczególne, jak lipa srebrzysta i dąb błotny, które wyróżniają się spektakularnym przebarwieniem jesiennym i odpornością na stres siedliskowy.

Projektując nowe nasadzenia, zwłaszcza drzew o głębokim systemie korzeniowym, przeanalizowano przebieg istniejącej infrastruktury podziemnej. Lokalizacje nowych drzew zostały dobrane w sposób minimalizujący ryzyko kolizji z sieciami, a w uzasadnionych przypadkach przewidziano konieczność ich przebudowy lub zastosowanie specjalnych systemów ochronnych. Zieleń została zaplanowana w warstwowej, zróżnicowanej kompozycji, odpowiadającej różnym charakterom przestrzeni kampusu – od formalnych dziedzińców, przez kameralne ogrody, po bardziej naturalistyczne przestrzenie parkowe i grądowe. Historyczna oś i dziedziniec zachowały reprezentacyjny, pałacowy charakter z geometrycznym układem, kamiennymi płytami odwzorowującymi dawny obrys dziedzińca i przyszytych żywopłotami z grabów, które podkreślają „twarde krawędzie” przestrzeni.

Plac Botaniczny przy Skarpie Warszawskiej ma kameralny, intymny charakter, z bujnym, dynamicznym ogrodem złożonym z wysokich traw, bylin o wyrazistych kłosach i owocostanach, takich jak rozplenice, sity, rudbekie, jeżówki i krwawniki, a także luźnych krzewów ozdobnych – wszystkie komponują się w miękkie, organiczne formy, które zmieniają się wraz z porami roku.

Herbarium na dziedzińcu dawnego szpitala św. Rocha to otwarta przestrzeń sprzyjająca wydarzeniom studenckim, uzupełniona subtelnymi nasadzeniami ziół o właściwościach leczniczych, które pachną i kwitną przez większą część roku,

takich jak lawenda wąskolistna, szatwia lekarska, tymianek pospolity, melisa lekarska, mięta pieprzowa, hyzop, nagietek lekarski i rumianek pospolity.

Park przy Szkole Główniej, rozległy i naturalistyczny, został wzbogacony o roślinność cienioznośną i runo typowe dla polskiego lasu mieszanego, z grądem o bogatym runie i dużej bioróżnorodności. w grądzie posadzono m.in. miodunkę łąkową, marzankę wonną, gajowca żółtego, ciemiernika zielonego, paprocie takie jak narecznica samcza, wietlica samcza i pióropusznik strusi, a także turzyce i kostrzewy. Zieleń półprywatna i ogrodowa w kameralnych wnętrzach urbanistycznych tworzy ciche zakątki z miękkimi nawierzchniami z wiązanej żwiru i bujną roślinnością, w której dominują hortensje, derenie, trawy ozdobne i byliny miododajne, nadające ogrodowy charakter i sprzyjające integracji.

W projekcie przewidziano świadome różnicowanie charakteru zieleni. Reprezentacyjne przestrzenie podkreślają „twarde krawędzie” w postaci formalnych, przyszytych żywopłotów, podczas gdy miejsca bardziej intymne otulają „miękkie krawędzie” swobodnie skomponowanych nasadzeń niskiej i średniowysokiej roślinności, które organizują widoki, kadrują przestrzenie i wprowadzają zmienność w rytmie pór roku. Zieleń na kampusie spełnia jednocześnie funkcje ekologiczne, krajobrazowe i społeczne. Poprawia mikroklimat, wspiera retencję wody i zwiększa odporność ekosystemu, porządkuje przestrzeń, podkreśla historyczne osie i układy, a także tworzy miejsca odpoczynku, pracy i spotkań. Integruje wartości historyczne z nowoczesnym podejściem do zrównoważonego projektowania, tworząc przestrzeń otwartą, gościnną i trwałą, która wspiera tożsamość kampusu i zaprasza do współtworzenia życia akademickiej wspólnoty.

Błękitna infrastruktura

Woda jest kluczowym zasobem krajobrazu kampusu i została zaplanowana tak, by jak najdłużej zatrzymać ją w miejscu, zminimalizować odpływ i efektywnie ją wykorzystać. System retencji opiera się na zasadach błękitno-zielonej infrastruktury, integrując niecki retencyjne, chłonne nawierzchnie, rynsztoki, podziemne zbiorniki retencyjne i skrzynki rozsączające.

Woda opadowa spływa z powierzchni utwardzonych i ulic wzdłuż rynsztoków, które prowadzą ją do specjalnie ukształtowanych niecek retencyjnych umieszczonych w obniżeniach terenu. Niecki są obsadzone roślinnością hydrofitową, turzycami,

kosaćcami i innymi gatunkami bagiennymi, które zwiększają zdolność gruntu do pochłaniania wody, filtrują ją i tworzą atrakcyjne krajobrazowo wnętrza. Nawierzchnie półprywatnych placów i alejek wykonano z przepuszczalnych materiałów mineralnych, co umożliwia infiltrację wód deszczowych do gruntu. w miejscach bardziej obciążonych zastosowano także nawierzchnie chłonne oraz szczeliny infiltracyjne wzdłuż krawężników, co zwiększa powierzchnię chłonną i ogranicza spływ powierzchniowy.

Woda, której nie są w stanie zatrzymać i przefiltrować niecki retencyjne, trafia do awaryjnych odpływów odprowadzających ją do podziemnych zbiorników retencyjnych lub skrzynek rozsączających umieszczonych pod drogami. Zbiorniki te pełnią rolę buforów i są sprzężone z automatycznym systemem nawadniania, który wykorzystuje zgromadzoną wodę do podlewania zieleni. Lokalizacja głównego zbiornika została dobrana w taki sposób, by uniknąć kolizji z istniejącymi sieciami podziemnymi i zapewnić łatwy dostęp serwisowy.

Dzięki temu kampus nie tylko zmniejsza swoje zapotrzebowanie na wodę pitną i odciąża miejską kanalizację, lecz także tworzy korzystny mikroklimat, podnosi bioróżnorodność i zwiększa komfort użytkowników. Zintegrowany system retencji podnosi odporność kampusu na ekstremalne zjawiska pogodowe i harmonijnie wpisuje się w krajobrazową i funkcjonalną strukturę całego założenia.

Altany śmietnikowe i pom. gospodarcze

Z myślą o zachowaniu ładu przestrzennego oraz poszanowaniu historycznego charakteru Kampusu Głównego Uniwersytetu Warszawskiego, projekt przewiduje lokalizację trzech zintegrowanych obiektów gospodarczo-porządkowych.

Ich usytuowanie podporządkowano zasadzie maksymalnej dyskrecji wizualnej, przy jednoczesnym zapewnieniu wygodnego dostępu z głównych ciągów pieszych tras serwisowych kampusu. Altany zlokalizowano w pobliżu obiektów ADA (stołówka akademicka), ALA (budynek przy ul. Oboźnej 8), AMA i AMB (Wydział Historii) oraz AEA i ABA (Audytorium Maximum i Centrum Języków Obcych).

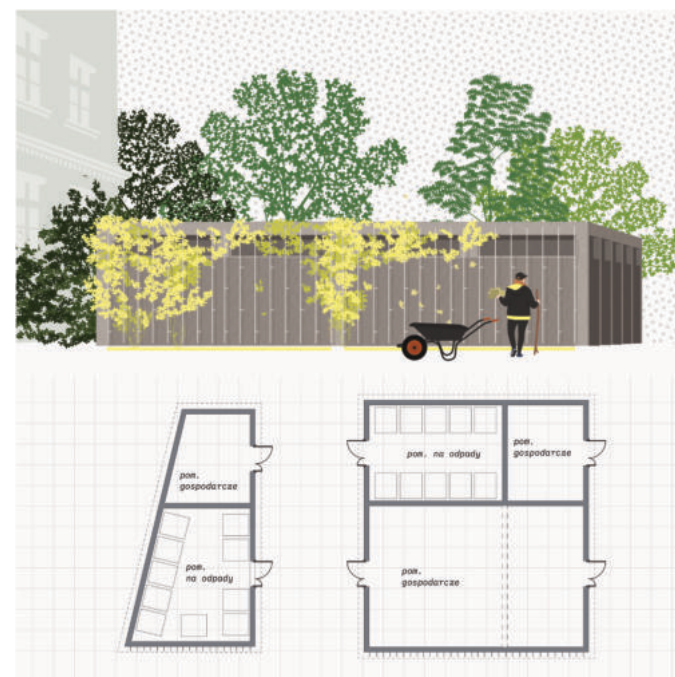
Każdy z obiektów pełni funkcję wielozadaniową — oprócz zadaszonych stref do selektywnej zbiórki odpadów, zaplanowano w nich przestrzenie gospodarcze, służące przechowywaniu mobilnych mebli zewnętrznych, narzędzi serwisowych oraz sprzętu porządkowego. Takie rozwiązanie

usprawnia codzienną organizację pracy służb technicznych oraz umożliwia sprawny odbiór odpadów przez operatorów zewnętrznych.

Standardowy moduł altany wyposażony jest w dziewięć stanowisk na pojemniki o pojemności 1100 litrów, z zachowaniem wygodnej przestrzeni manewrowej. Obiekty posiadają zadaszenie, oświetlenie z czujnikami zmierzchu oraz dostęp do bieżącej wody, co zapewnia komfortowe użytkowanie niezależnie od pory dnia i roku. Pomieszczenia gospodarcze dostosowano do potrzeb wynikających z lokalizacji — m.in. przy ul. Oboźnej przewidziano dodatkową przestrzeń na kontener o powierzchni 7 m² oraz zapasowe miejsce manewrowe, które w razie potrzeby może służyć jako tymczasowy punkt postoju sprzętu pomocniczego lub strefa odkładania dla śniegu zimą.

Forma architektoniczna altan została zaprojektowana jako neutralna, prosta i stonowana, wpisująca się w kontekst zabytkowej zabudowy kampusu. Modułowy układ bryły pozwala na elastyczne dopasowanie jej skali i kształtu do otoczenia oraz skuteczne ukrycie stref wejściowych. Elewacje wykończono materiałami o jednolitej tonacji, częściowo przestaniętymi przez roślinność pnącą zimozieloną, która integruje obiekty z zieloną strukturą kampusu.

Dodatkowym elementem integrującym architekturę altan z otoczeniem są zielone dachy z nasadzeniami ekstensywnymi. Pełnią one nie tylko funkcję estetyczną, lecz także wspierają lokalną retencję wód opadowych i ograniczają efekt miejskiej wyspy

ciepła. W efekcie projektowane obiekty gospodarcze stają się dyskretnym, lecz funkcjonalnym elementem kampusowej infrastruktury, zgodnym z ideą zrównoważonego i odpowiedzialnego kształtowania przestrzeni.

Racjonalność rozwiązań

Projekt kampusu Uniwersytetu Warszawskiego został zaplanowany tak, by realizować ideę „kształtowania” — harmonijnego łączenia tradycji z nowoczesnością, z poszanowaniem dziedzictwa i otwartością na przyszłe potrzeby. Każdy element założenia odpowiada na tę ideę w sposób racjonalny, przemyślany i zrównoważony.

Projekt przewiduje etapową realizację — poszczególne fazy inwestycji mogą być wdrażane niezależnie od siebie, dzięki czemu minimalizuje się koszty i uciążliwość prac dla użytkowników kampusu. Podczas budowy kampus zachowuje pełną funkcjonalność, a kolejność etapów można elastycznie dostosować do możliwości finansowych i aktualnych potrzeb.

Zaprojektowane interwencje są odwracalne — wszystkie nowe elementy, takie jak pawilon, place, nawierzchnie, niecki retencyjne i mała architektura, można w razie potrzeby usunąć lub zmienić, bez szkody dla historycznej substancji kampusu. Przyjęto zasadę pełnego szacunku dla istniejących wartości kulturowych i krajobrazowych, wzmacniając je subtelными, nowoczesnymi rozwiązaniami.

Przyjęte rozwiązania porządkują i wzmacniają zastaną strukturę przestrzenną kampusu — nie wprowadzają nowych dominant ani nie rekonstruują historycznych form, lecz wzmacniają główne osie, integrują wnętrza, porządkują przestrzenie wspólne i dopełniają zieleń tam, gdzie dotąd była przypadkowa. Kampus pozostaje środowiskiem otwartym, dynamicznym i przyjaznym dla wszystkich użytkowników.

Projekt kształtuje zatem nie tylko wyjątkową przestrzeń, ale staje się narzędziem wspierającym misję Uniwersytetu Warszawskiego: kształtowania i kształcenia. w ten sposób powstaje spójna wizja kampusu — miejsca, które inspirowa i integruje; miejsca, które szanuje swoje dziedzictwo, dynamicznie odpowiada na wyzwania współczesności i jest świadomie przygotowane na przyszłość. ♦

KONKURS NIEOGRANICZONY, DWUETAPOWY ARCHITEKTONICZNO-URBANISTYCZNY NA OPRACOWANIE KONSEPCJI ZAGOSPODAROWANIE TERENU KAMPUSU CENTRALNEGO UNIwersYTETU WARSZAWSKIEGO PRZY UL. KRAKOWSKIE PRZEDMIEŚCIE 26/28 W WARSZAWIE.		
Informacja o szacowanych kosztach realizacji Inwestycji oraz kosztach wykonania Przedmiotu usługi		
Załącznik nr 6a do Regulaminu		
L.p.	Opis	Wartość [brutto]
1	Roboty zewnętrzne na terenie Inwestycji	40,252,365 zł
1.1	Nawierzchnie utwardzone: drogi, parkingi, chodniki itp.	14,483,250 zł
1.2	Zieleń (nowe nasadzenia oraz niezbędne wycinki i inne zabiegi przy zieleni istniejącej)	15,559,500 zł
1.3	System automatycznego nawadniania	830,865 zł
1.4	Pawilon parkowy (stan wykończony)	1,946,475 zł
1.5	Obiekty małej architektury: ławki, krzesła, kosze, stojaki rowerowe, elementy systemu informacji wizualnej (tablice, słupy, drogowaskazy.) itp.	1,451,400 zł
1.6	Altany/wiaty/obiekty gromadzenia odpadów (stan wykończony)	805,650 zł
1.7	Obiekty zaplecza gospodarczo-technicznego (stan wykończony)	880,065 zł
1.8	Elementy zagospodarowania związane z systemem gospodarowania wodami opadowymi (systemy zamknięte, systemy otwarte, błękitno-zielona infrastruktura)	1,011,675 zł
1.9	Elementy układów wodnych ozdobnych/rekreacyjnych nie związanych z systemem gospodarowania wodami opadowymi (o ile występują)	848,700 zł
1.10	Nowo projektowane mury oporowe, rampy, schody	636,525 zł
1.11	Renowacja i modernizacja fragmentów ogrodzeń	922,500 zł
1.12	Oświetlenie	875,760 zł
1.13	Inne elemnty zagospodarowania terenu zaproponowane w koncepcji konkursowej. WYMIENIĆ JAKIE:	
1.13.1		
1.13.2		
....*		
....*		
2	Sieci i przyłącza na terenie inwestycji	1,174,650 zł
3	Pozostałe instalacje oraz urządzenia techniczne i technologiczne	369,000 zł
4	Inne koszty mające wpływ na realizację Inwestycji a wynikające z założeń i propozycji przedstawionych w koncepcji konkursowej (wymienić)	615,000 zł
4.1	Elementy rekreacyjne/sportowe	615,000 zł
4.2		
4.3		
....*		
....*		

Szacunkowy koszt NETTO realizacji Inwestycji (suma 1 do 6)	34 480 500,00 zł netto
Szacunkowy koszt BRUTTO realizacji Inwestycji (suma 1 do 6)	42 411 015,00 zł brutto
UWAGA: W pozycjach zaznaczonych na szaro należy wpisać kwotę sumaryczną wynikającą z pozycji zaznaczonych na biało. *w razie potrzeby wstawić odpowiednią liczbę wierszy i kontynuować numerowanie	
UWAGA W wypadku przekroczenia kwoty maksymalnego planowanego kosztu realizacji Inwestycji, o której mowa w Rozdziale III, ust. 3 Regulaminu konkursu należy podać poniżej realne uzasadnienie takiego zwiększenia kwoty	
...	
...	
...	
...	
Szacunkowy łączny koszt NETTO wykonania Przedmiotu usługi opisanej w Załączniku nr 1 do Regulaminu (Istotne postanowienia umowy)	1 724 025,00 zł netto
Szacunkowy łączny koszt BRUTTO wykonania Przedmiotu usługi opisanej w Załączniku nr 1 do Regulaminu (Istotne postanowienia umowy)	2 120 550,75 zł brutto

KONKURS NIEOGRANICZONY, DWUETAPOWY ARCHITEKTONICZNO-URBANISTYCZNYNA OPRACOWANIE KONCEPCJIZAGOSPODAROWANIE TERENU KAMPUSU CENTRALNEGO UNIWERSYTETU WARSZAWSKIEGO PRZY UL. KRAKOWSKIE PRZEDMIEŚCIE 26/28 W WARSZAWIE				
TABELA 2		Załącznik nr 6b2		
BILANS DLA TERENU OPRACOWANIA KONKURSOWEGO				
Lp.	Przeznaczenie terenu	Pow. fizyczna (m2) lub ilość (szt.)	Udział (%)	UWAGI
1.	Powierzchnia terenu opracowania konkursowego (m2)	32736.00	100%	-
2	Powierzchnia zabudowy - nowe obiekty kubaturowe (m2)	500.00	1.5%	
2.1	Powierzchnia zabudowy - nowe obiekty kubaturowe (m2) - Pawilon	140.00	0.4%	
2.2	Powierzchnia zabudowy - nowe obiekty kubaturowe (m2) - Pomieszczenia gospodarcze	360.00	1.1%	
3.	Powierzchnia utwardzona (m2)	18931.00	57.8%	
3.1.	- w tym drogi (m2)	5358.00	16.4%	
3.1.	- w tym miejsca parkingowe (m2)	680.00	2.1%	
3.2.	- w tym chodniki (m2)	7119.00	21.7%	
3.3.	- w tym place (m2)	2372.00	7.2%	
3.4.	- w tym ścieżki rowerowe (m2)		0.0%	ruch rowerowy nie posiada wydzielonych ścieżek rowerowych
3.5.	- inne powierzchnie utwardzone (m2) określić jakie:		0.0%	
3.6.	rynsztoki wzdłuż dróg	573.00	1.8%	
3.7.	posadzki kamienne	2829.00	8.6%	
4.	Mury oporowe, rampy, schody itp. określić jakie:		0.0%	
4.1.	Mur oporowy przy fontannie, zintegrowany z miejscem siedzącym	49.00	0.1%	powierzchnia murów oporowych
4.2.			0.0%	
4.3.			0.0%	

5.	Powierzchnia zieleni (fizycznie m2)		0.0%	
5.1.	- w tym pow. zieleni na gruncie (fizycznie m2)	12231.00	37.4%	
5.2.	- w tym powierzchnia zieleni na dachach obiektów (fizycznie m2)	400.00	1.2%	
5.3.	Powierzchnie zieleni inne (fizycznie m2) określić jakie		0.0%	
...*			0.0%	
6.	Powierzchnie wód (zbiorniki naturalistyczne i formalne)	125.00	0.4%	
6.	Powierzchnia biologicznie czynna (m2) (obmiar wg rozp. ws. war. techn.)	12431.00	38.0%	
7.	Miejsca parkingowe na terenie (szt.)	45.00	0.1%	
7.1.	- w tym dla osób z niepełnosprawnościami (szt.)	8.00	0.0%	
8.	Miejsca postojowe dla rowerów/hulajnóg na terenie (szt)	300.00	1.2%	
9.	Inne powierzchnie zgodnie z zaproponowaną koncepcją - określić jakie		0.0%	
...*				
...*				
...*				

UWAGA DO TABEL 6b2:
...* W przypadku zaproponowania elementów zagospodarowania wynikających z przedstawionej koncepcji Uczestnik konkursu powinien dodać do tabeli te pozycje.

KONKURS NIEOGRANICZONY, DWUETAPOWY ARCHITEKTONICZNO-URBANISTYCZNY NA OPRACOWANIE Koncepcji zagospodarowania terenu kampusu centralnego Uniwersytetu Warszawskiego przy ul. Krakowskie Przedmieście 26/28 w Warszawie

TABELA 1. TABELA ELEMENTÓW ZAGOSPODAROWANIA

Załącznik nr 6b1 do Regulaminu

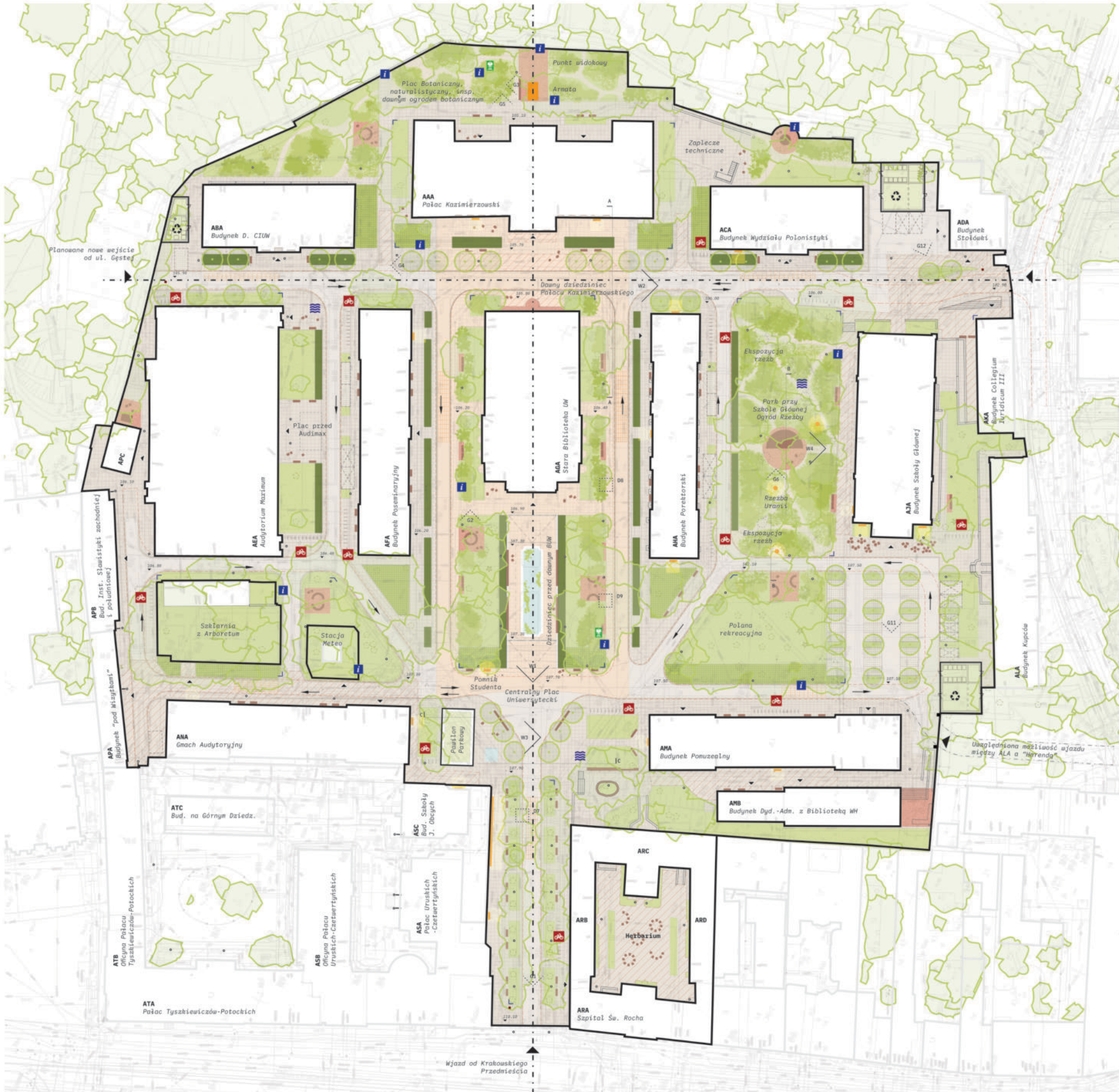
Lp.	Nazwa/funkcja/elementu zagospodarowania	Ilość (szt.; m ; m2)	UWAGI
1.	Mata architektura		
1.1.1.	Ławki/siedziska	90 sztuk	
1.1.2.	Ławki ozdobne, półokrągłe	12	
1.1.3.	Ruchome krzesła miejskie	100 sztuk	
1.1.4.	Ławka - podest	40 m2	1 sztuka
1.2.	Kosze na śmieci	45 sztuk	
1.3.	Elementy informacyjne (system informacji wizualnej terenu Kampusu) (poniżej wymienić te elementy)		
1.3.1.	Tablice kierunkowe	16 sztuk	
1.3.2.	Tablice budynkowe	31 sztuk	Objęte zostały budynki należące do Kampusu Głównego, ale wykluczone z zakresu opracowania
1.3.3.	Tablice informacyjne	10 sztuk	
1.3.4.	Płyty ozdobne, informacyjne	25 sztuk	
1.3.5.	Tablice tyflograficzne	3 sztuk	
1.4.1.	Stojaki rowerowe	400 sztuk	Stanowiska rowerowe typ "U"
2.	Altany/wiaty/ obiekty gromadzenia odpadów	360 m2	3 pomieszczenia gospodarcze zintegrowane z zadaszonymi pomieszczeniami na odpady
3.	Mury oporowe, rampy, schody itp.		
3.1.	Mur oporowy przy fontannie, zintegrowany z	82 m	

4.	Ogrodzenia, bramy i furtki		
4.1.	Ogrodzenie wokół stacji meteo	80 m	
5.	Oświetlenie		
5.1.	Oświetlenie wysokie	40 sztuk	
5.2.	Oświetlenie niskie	40 sztuk	
5.3.	Oświetlenie architektury	85 sztuk	
6.	Drzewa nowo projektowane	65 sztuk	
7.	Elementy zagospodarowania związane z		
7.1.	Zbiornik retencyjny	180 m2	
7.2.	Skrzynki rozsączające	300 m2	
7.3.	System napowietrzająco-nawadniający nowych	65 sztuk	
8.	Elementy układów wodnych		
8.1.	Poidłko miejskie	3 sztuk	
8.2.	Fontanna przed dawnym budynkiem BUW	125 m2	Fontanna z systemem filtracji
8.3.	Sadzawka przy pawilonie	8 m2	
9.	Obiekty kubaturowe		
9.1.	Pawilon parkowy	140 m2	
10.	Inne elementy zagospodarowania terenu		

UWAGA:
...* W przypadku zaproponowania elemntów/powierzchni zagospdodarowania wynikających z przedstawionej koncepcji Uczestnik konkursu powinien dodać do tabeli te pozycje.

Uczestnicy konkursu mogą proponować modyfikacje i uzupełnienia programu i funkcji wynikających z Załącznika nr 7b do Regulaminu, które zostaną poddane ocenie.

kształtowanie a wykształcenie

W1 - Wincelzacja placu przy drodze 10

Kamout Gidany - perspective of solids

NADAWANIE FORMY I KIERUNKU

Projekt kampusu opiera się na idei „kształtowania” – rozumianego jako nadawanie formy i kierunku człowiekowi, wspólnotie, przestrzeni i przyszłości. To nie tylko hasło, ale architektoniczna strategia, która uznaje, że odpowiednio zaprogramowane otoczenie inspirować może proces edukacyjny i rozwój społeczny. Kampus staje się narzędziem formowania – nie tylko miejscem nauki, ale przestrzenią codziennych interakcji, inspiracji i odkryć.

Kluczowe było zapewnienie czytelnego układu urbanistycznego, wygodnego poruszania się i dostępności przy zachowaniu harmonii z historycznym dziedzictwem. Infrastruktura wspiera naukę nie tylko funkcjonalnie – poprzez różnorodne strefy pracy, odpoczynku i spotkań – lecz także emocjonalnie, dzięki obecności cichych ogrodów, miejsc refleksji i ścieżek tematycznych.

Kształcenie to nie tylko wykłady, ale także relacje, refleksja, poszukiwanie i odkrywanie. Kampus odpowiada na wszystkie te potrzeby, oferując przestrzenie o różnej skali i charakterze: od reprezentacyjnych placów i dziedzińców, przez półpubliczne wnętrza urbanistyczne, po kameralne zakątki wśród zieleni. Architektura nie dominuje, lecz prowadzi – wzmacniając istniejące relacje przestrzenne, porządkując je, co przypadkowe, i wspierając proces „kształtowania”, który wypełnia całą przestrzeń życia akademickiego.

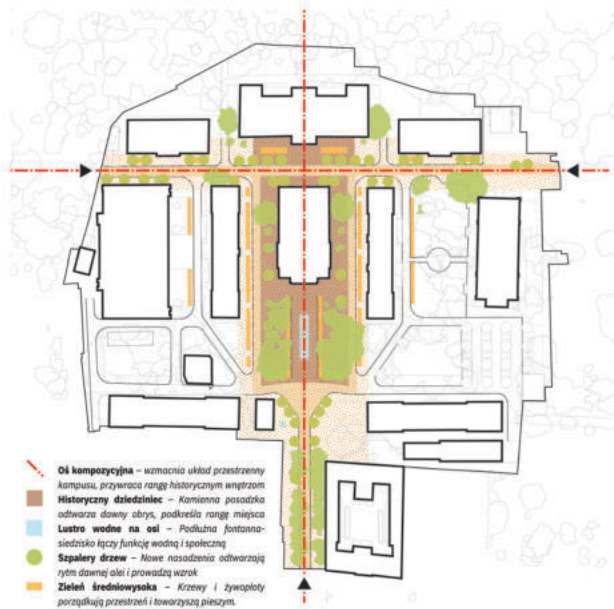
Kształtowanie przestrzeni
Historyczne osie kompozycyjne zostają podkreślone, a układ urbanistyczny – uporządkowany i wzmocniony

Kształtowanie społeczności
Na kampusie pojawiają się nowe przestrzenie wspólne – miejsca spotkań, współpracy i budowania relacji wśród użytkowników Uniwersytetu.

Kształtowanie przyszłości
Zielona infrastruktura zyskuje na znaczenie: zwiększa się udział powierzchni biologicznie czynnej, sadzone są drzewa, a wyspy ciepła ustępują miejsca

KONKURS NIEOGRANICZONY, DWUETAPOWY ARCHITEKTONICZNO-URBANISTYCZNY NA OPRACOWANIE KONSEPCJI ZAGOSPODAROWANIE
TERENU KAMPUSU CENTRALNEGO UNIWERSYTETU WARSZAWSKIEGO PRZY UL. KRAKOWSKIE PRZEDMIEŚCIE 26/28 W WARSZAWIE

Schemat kształtowania przestrzeni

G1 - Grafika przedstawiająca charakter alei wejściowej

CZYTELNOŚĆ PRZESTRZENI

„Kształtowanie przestrzeni” przebiega w pracy na osiach i pominięciach. Historyczny rytm od bramy przy Krakowskim Przedmieściu po Pałac Kazimierzowski zostaje uporządkowany i ujednolicony bez tworzenia nowej dominacji. Wprowadzone interwencje wydobywają ukryty porządek i czytelność sekwencji przestrzeni.

Nieistniejący dziedziniec **Pałacu Kazimierzowskiego** subtelnie „przywraca” rysunek posadzki geometryczny układ płyt kamiennych i lasyko znaczący dawny obrys, wzmacniając osi symetrii.

Wysokość zieleni – rytmiczne aleje i drzewa przy wejściach – oraz strzyżone żywopłoty formują „twarde krawędzie” wewnątrz i prowadzą wzrok osi. Kontrastują z nim „miękkie krawędzie” naturalistycznych nasadzeń w strefach parkowych, rozpraszających geometryczny rytm i wprowadzających płynne przejścia. Tak ukształtowana kompozycja scala warstwy historyczne i współczesne, porządkuje orientację i tworzy elastyczny szkielet dalszej, ewolucyjnej transformacji kampusu.

T1 - Tablica kierunkowa

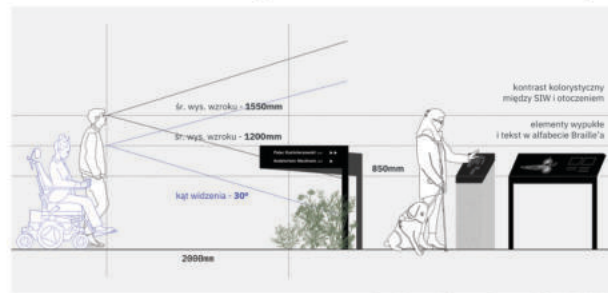
T2 - Tablica informacyjna

T3 - Tablica zintegrowana

T4 - Tablica budynkowa

Zasady dostępności i ergonomii systemu informacji wizualnej

INTUICYJNA I DOSTĘPNA PRZESTRZEŃ

System informacji wizualnej porządkuje przestrzeń Kampusu Głównego UW, wspierając intuicyjną orientację. Jego rolę wykracza poza nawigację – staje się elementem budującym tożsamość miejsca, opartym na minimalistycznych formach, które nie konkurują z zabytkową architekturą.

Wayfinding oparto na zasadach projektowania uniwersalnego – odpowiednia wysokość, wysoki kontrast, czytelny krój i Braille zapewniający wygodę i czytelność dla wszystkich użytkowników.

Tablica kierunkowa: z czytelnej, minimalistycznej formy, na wysokości 120 cm. Ułatwiają nawigację, nie zasłaniając widoków.

Tablica informacyjna: przy obiektach historycznych i przyrodniczych, prezentują opisy i treści edukacyjne.

Tablice budynkowe: na elewacjach, z numerem, nazwą i funkcją budynku, pomagają w orientacji i identyfikacji.

Tablice zintegrowane: w balustradach na Skarpie, pokazują panoramę miasta, będąc częścią architektury.

G4 - Graf. przedst. charakter zieleni przed Pałacem Kazimierzowskim

G5 - Graf. przedst. charakter ogrodu za Pałacem Kazimierzowskim

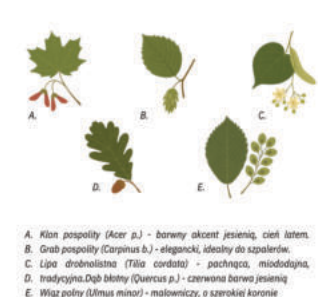

G6 - Graf. przedst. charakter Parku przy Szkole Głównej

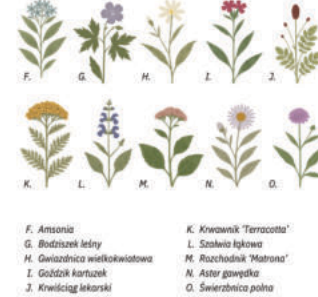
PRZESTRZEŃ W ZIELENI

Zieleń na kampusie to lewitujące zaprojektowane narzędzie, które organizuje przestrzeń, nadaje jej charakter i tworzy zróżnicowane środowisko dla społeczności akademickiej. Projekt opiera się na różnorodnych gatunkach i zróżnicowanych kompozycjach.

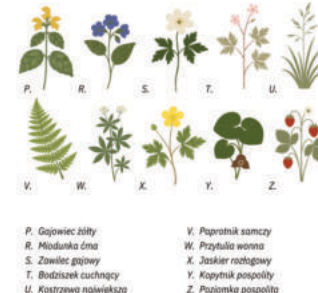
W strefach reprezentacyjnych, jak **Centralny Plac Uniwersytecki**, zieleni porządkują geometryczne układy i strzyżone żywopłoty z grabu, podkreślając historyczne osie i ceremonialny charakter, nie konkurując z architekturą.

A. Klon pospolity (Acer p.) - barwny akcent jesienią, cieni latem.
B. Grab pospolity (Carpinus b.) - elegancki, idealny do szpalierów.
C. Lipa drobnolistna (Tilia cordata) - pachnąca, miododajna.
D. Trzmielka (Thymus p.) - czerwona barwa jesienią.
E. Wiąz polny (Ulmus minor) - malowniczy, o szerokiej koronie.

F. Anemone. G. Bógdzik leśny. H. Gwiazdka wielkokwiatowa. I. Głódzik kartuszek. J. Kwiatostok leśny. K. Kwiatostok 'Terracotta'. L. Szalwia lekka. M. Rozchodnik 'Matrona'. N. Aster gawędka. O. Świecznica polna.

P. Gajowiec szlisy. R. Moduska róża. S. Złoty róż. T. Bógdzik leśny. U. Kustrzewa najniższa. V. Paprotnik samczy. W. Przykula wonna. X. Złoty róż. Y. Kopytnik pospolity. Z. Potonka pospolita.

Kontrastuje z nim **Park przy Szkole Głównej** – naturalistyczna przestrzeń inspirowana lasem grabowym. Bujna roślinność, swobodne ścieżki i liczne miejsca do siedzenia tworzą strefę wypoczynku, idealną do pracy i odpoczynku.

Na Skarpie Warszawskiej znajduje się **Plac Botaniczny** – kameralny ogród o charakterze „arazowanej dzikości”. Jego kompozycja z „miękkimi krawędziami” z traw i bylin oferuje odosobnienie i sprzyja kontemplacji.

W2 - Wizualizacja terenu przed Pałacem Kazimierzowskim

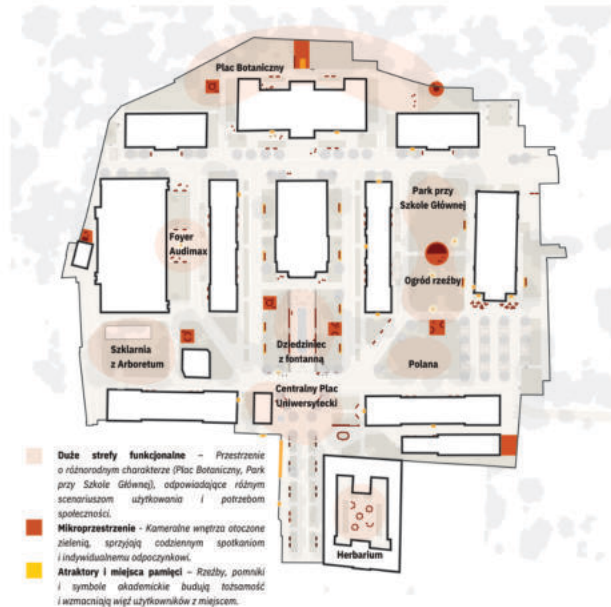
Teren od wejścia/wjazdu od ul. Oboźnej do wysokości budynku D.CIUW od strony Krakowskiego Przedmieścia 0 2 5 10m 1:200

Przekrój A-A przez osi wschód - zachód, skala 1:100

Przekrój B-B przez Park przy Szkole Głównej, skala 1:100

Schemat kształtowania wspólnoty

G2 - Grafika przedstawiająca charakter mikroprzestrzeni otoczonych naturalistyczną zielenią

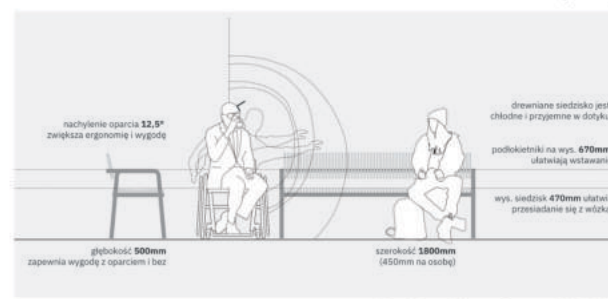
MIĘDZYMIEJ

„Kształtowanie wspólnoty” opiera się na czytelnym zestawie miejsc o różnej skali – od placów po ciche kąpielie – dających wybór: spotkanie, praca, odpoczynek. **Centralny Plac** i ciąg osi dzielą jak forum codziennych rozmów i wydarzeń. Centralny Plac łatwo adaptuje się do różnych scenariuszy: od spotkania po wykład plenerowy, seminarium czy jawną. Półpubliczne przestrzenie wokół głównych ciągów pieszych – z ławkami i zielenią – tworzą punkty odpoczynku i spontanicznych interakcji.

Mikroprzestrzenie otoczone bujną naturalistyczną roślinnością tworzą elastyczne miejsca krótkiej nauki w plenerze, pracy indywidualnej lub kameralnych spotkań. Wypożyczenie się w półokrągłej ławce integracyjnej oraz mobilne krzesła, które użytkownicy mogą swobodnie zestawiać. **Uniwersalne rozwiązania** – równe nawierzchnie, czytelna informacja, mały dotykowy, zróżnicowane siedziska – gwarantują równy dostęp. W efekcie kampus działa jak elastyczna rama: wspiera relacje i ewolucję oraz z potrzebami społeczności.

Zestawienie małej architektury

Zasady dostępności i ergonomii systemu małej architektury

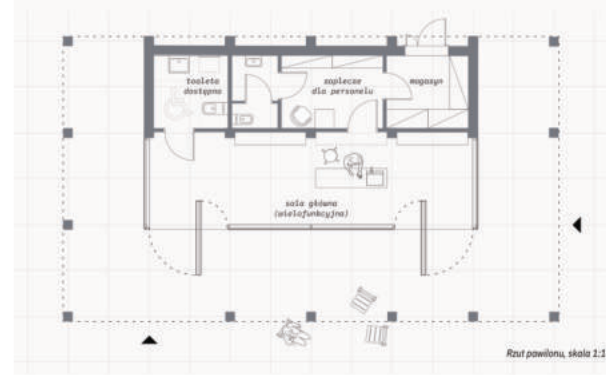
WYPOSAŻENIE PRZESTRZENI WSPÓLNYCH

System małej architektury zaprojektowano jako spójny, dyskretny element porządkujący przestrzeń. Jego minimalistyczny styl i materiały łączą funkcjonalność z szacunkiem dla historycznego otoczenia. Meble zwiększają komfort użytkownika, nie dominując w otoczeniu. Projekt przewiduje różnorodne formy siedzisk: klasyczne ławki (M10), meble wkomponowane w murki oporowe (M9), półokrągłe ławy integracyjne łączone w okręgi (M1), ławkę-trybunę w Parku przy Szkole Głównej oraz mobilne krzesła w barwach Uniwersytetu (M8).

Wszystkie meble spełniają zasady projektowania uniwersalnego – mają oparcia, podłokietniki i przestrzenie na wóki. Zestaw uzupełniają kosze (M5), stojaki rowerowe (M4), poidle (M7) oraz azurowe ogrodzenie ze szczebli (M2), zanikające w zieleni przy stacji meteorologicznej. Na niej zamontowano monitor e-ok (M3) – informujący o odczytach stacji meteorologicznej kampusu UW. Dzięki jednolitemu designowi wszystkie elementy wprowadzają ład w przestrzeń kampusu.

Widok frontu pawilonu, skala 1:100

Plan pawilonu, skala 1:100

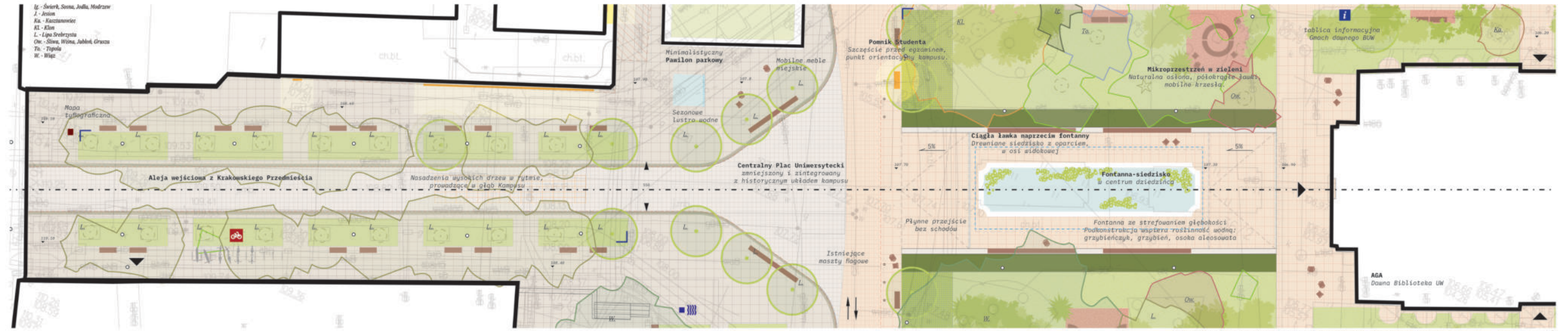
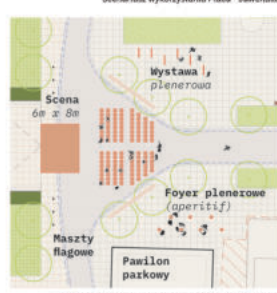
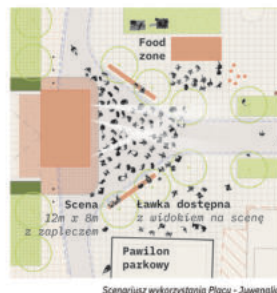
PAWILON DLA WSPÓLNOTY

Pawilon parkowy to minimalistyczny obiekt, który zamyka i na nowo definiuje przestrzeń Placu Centralnego. Stanowi nowoczesne, społeczne serce kampusu, harmonijnie wpisane w historyczny układ i pełnię funkcje orientacyjne, rekreacyjne oraz techniczne. Prosta, porterowa bryła o prostokątnym rzucie nawiązuje do geometrii otaczającej zabudowy. Wykończony jasnymi prefabrykatami betonowymi z widocznym kruszynem, dyskretnie wpisuje się w otoczenie. Przeszklenia ściany otwierają kawiarnię na plac.

a zainicjowanie obiekty tworzy komfortowe miejsce odpoczynku. Wewnątrz mieści się także ogólnodostępna toaleta dostosowana do potrzeb wszystkich użytkowników oraz **zestaw magazynowy** na meble i sprzęt do organizacji wydarzeń. Projekt pawilonu spełnia współczesne wymagania ekologiczne: zielony dach z rozchodników wspiera retencję i bioróżnorodność, a zadaszenia oraz szyby o podwyższonej izolacyjności chronią przed przegrzaniem, zapewniając komfort przez cały rok.

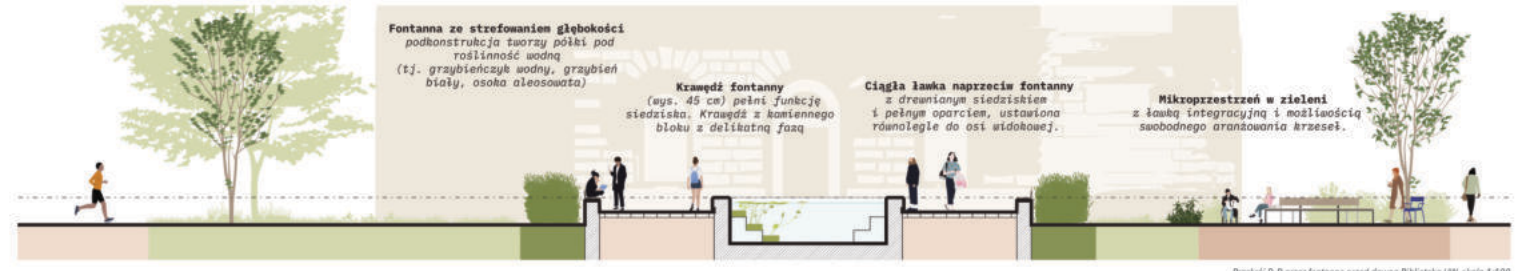
W3 - Wizualizacja Pawilonu Parkowego

Teren Placu Centralnego przed budynkiem Starej Biblioteki do wejścia głównego od strony Krakowskiego Przedmieścia 0 2 5 10m 1:200

Przekrój C-C przez plac przed Pawilonem Parkowym, skala 1:100

Przekrój D-D przez fontannę przed dawną Biblioteką UW, skala 1:100

Schemat kształtowania przyszłości

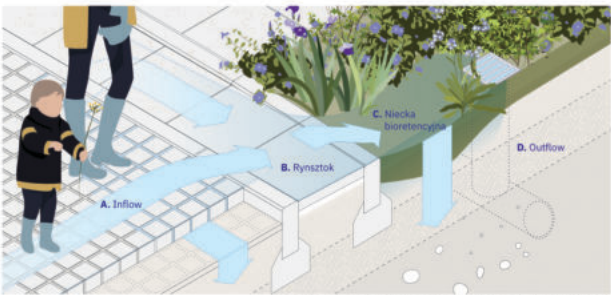

G3 - Grafika przedstawiająca charakter placu za Pałacem Kazimierzewskim

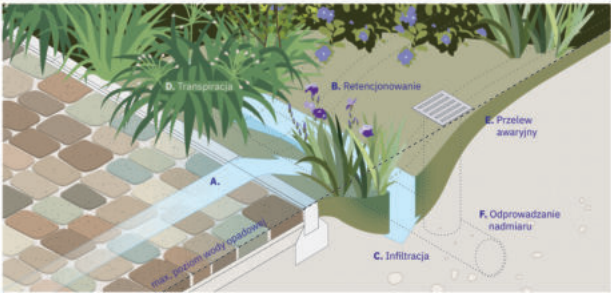
MIEJSCA WSPÓLNOTY

„Kształtowanie przyszłości” oznacza wzmocnienie istniejącej struktury kampusu bez nowych dominant. Porządkowanie osi przestrzennych i zagęszczanie zieleni umożliwiają jego dalszą ewolucję. Strategia zieleni opiera się na bioklimatycznych, warstwowości nasadzeń **gąsienic gęstych**. Bliźni-zielona infrastruktura – przepuszczalne nawierzchnie i rynsztoki kierujące wodę do **niecki bioretencyjnej** – zwiększa odporność klimatyczną. Redukuje miejsc parkingowych i rozbudowa infrastruktury rowerowej

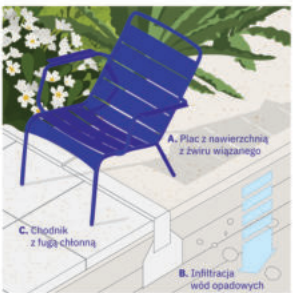
promują mobilność zrównoważoną, umożliwiając przyszłą zmianę parkingów w zielone skwery. Projekt zakłada rozwinięcie odwróconej, ponowne wykorzystanie materiałów i modułowej architektury, redukując ślad środowiskowy. **Uniwersalne projektowanie** (dostępne trasy, mapy tyfograficzne, różnorodność szezajki) zapewnia inkluzywność. Kampus staje się adaptacyjnym składowym – zachowując pamięć miejsca, a jednocześnie jest otwarty na przyszłe technologie, formy nauki i dalsze zazielenienie.

D7 - Detal nawierzchni drogowej z rynsztokiem i odpływem do niecki bioretencyjnej

D8 - Detal nawierzchni kamiennej z odwróceniem do niecki bioretencyjnej

D9 - Detal nawierzchni żwirowej

D10 - Płyty narracyjne - ścieżki historyczne i przyrodnicze

G11 - Skwer przed Budynkiem Szkoły Głównej

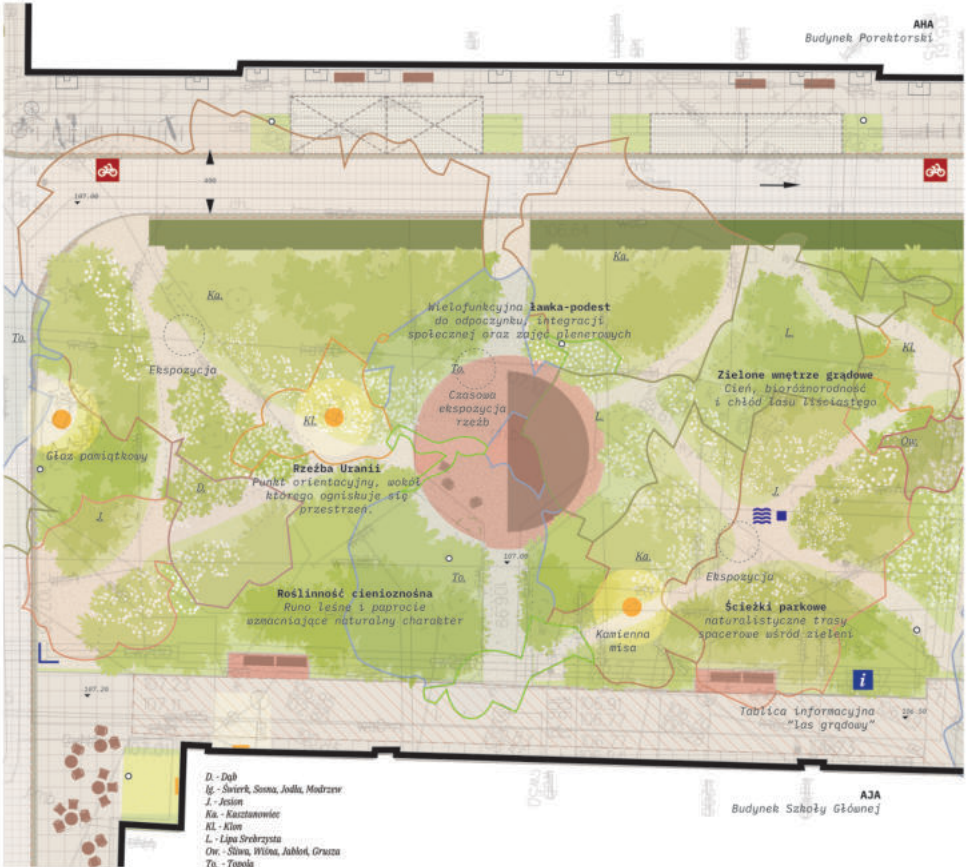

G12 - Pawilon gospodarczy zintegrowany z pomieszczeniem na odpady

OBŚŁUGA TECHNICZNA I KOMUNIKACYJNA

Przebieg przed dawną Szkołą Główną została przekształcona w uporządkowane centrum komunikacyjne i logistyczne kampusu, przeznaczone do obsługi niezbędnego ruchu samochodowego i zaplecza technicznego. Pozwoliło to uwolnić historyczne dziedzińce od aut i oddać je użytkownikom. Liczbę miejsc postojowych ograniczono do minimum, a nawierzchnię wykonano z płyt ażurowych.

Zaplecze techniczne kampusu uporządkowane poprzez system dyskretnych pawilonów gospodarczych zintegrowanych z zadaszonymi miejscami na odpady. Funkcje techniczne rozmieszczone w trzech punktach wskazanych w wytycznych projektowych, dzięki czemu reszta historycznej przestrzeni zyskała uporządkowany charakter i odpowiednią infrastrukturę.

Teren pomiędzy budynkami Szkoły Głównej, Prelektorskim i Pomocznym. 0 2 5 10m 1:200

Rzut placu przed Budynkiem Szkoły Głównej. 0 2 5 10m 1:200

W4 - Wizualizacja parku pomiędzy budynkami Szkoły Głównej, Prelektorskim i Pomocznym. (Na ekspozycji prezentowana jest rzeźba Klaudia Soti „Pomiędzy”, pokazywana wcześniej w 2019 roku na Kampusie UW w ramach współpracy z ASP.)

Kampus Główny - perspektywa od wschodu

OCHRONA PRZECIWPÓŻAROWA

System ochrony przeciwpożarowej rozwoju istniejącego zabezpieczenia i integruje je z nową, uporządkowaną strukturą kampusu. Na każdym etapie zapewniano dostęp służb ratowniczych do elewacji budynków od dziedzińców i ulic. Zielni zaplanowano tak, by nie blokowały dróg pożarowych ani fasad. Przewidziano utworzenie nawierzchni dojazdowej i miejsca zbiorne na placach i dziedzińcach. Etapowanie umożliwia budowę z zachowaniem ochrony ppół, przy uzgodnieniach z rzeczoznawcą i gestorami sieci.

druga pożarowa, hydrant, dostęp do obiektu

ETAPOWANIE

Realizacja inwestycji została podzielona na mniejsze, możliwe do wykonania fazy, które umożliwiają utrzymanie dostępu przeciwpożarowego do wszystkich budynków, nawet w okresie wyłączenia części terenu z użytkowania. Poszczególne etapy zaplanowano tak, aby mogły być realizowane niezależnie lub łącznie, pod warunkiem zachowania pełnej funkcjonalności systemu ochrony przeciwpożarowej. Dzięki temu etapowanie pozwala na elastyczne planowanie prac budowlanych, przy jednoczesnym zapewnieniu ciągłości funkcji kampusu i bezpieczeństwa użytkowników.

kolejność realizacji etapów